

Závody nebudou

Napsal uživatel František Tuhý

Středa, 01 Červen 2016 21:21 - Aktualizováno Středa, 01 Červen 2016 22:16

Cyklistické závody pro děti nebudou

Višňovskou veřejností již proběhla informace, že o prázdninách se budou ve Víscce konat cyklistické závody zručnosti pro děti. Ano, je tomu tak, občanské sdružení Víška se rozhodlo uspořádat akci, která tu nebyla 30 let a která jisto jistě zaujme. V dnešní době asi každé děcko od dvou let má doma odrážedlo, koloběžku či kolo. Jezdí se všude, i v obyváku, pokud to rozměry alespoň trochu dovolí. Takže každé dítě určitě uvítá si změřit síly se svými kamarády, vrstevníky při pořádných závodech. Termín byl stanoven na 5.července, státní svátek Cyrila a Metoděje, místo konání bylo vybráno jediné možné a to fotbalové hřiště ve Víscce. Požehnání k akci dal předseda Sokola Víšky Ladislav Severýn dne 11.3.2016. O dva měsíce později 13.5. ale výbor Sokola rozhodl jinak! Závody nepovolil, děti by prý udělaly na hřišti koleje a trávnik zničily. Vyloučeno prý není ani to, že již v té době bude probíhat rekonstrukce povrchu. Marné byly protiargumenty, že třiceti kilové dítě určitě udělá méně škody než 100 kilový fotbalista, že ani jeden cyklista nepojede ve šlépějích předešlého závodníka, že těžko bude probíhat rekonstrukce nyní, když za 14 dní na to je naplánován turnaj dospělých. Jak by takové závody vypadaly je zřejmé z vedlejšího článku, který byl zveřejněn v libereckých okresních novinách před 30 lety. Ty samé disciplíny by se konaly i letos. Všechny by byly šetrné na možné poškození trávniku. Rychlostní závod by se uskutečnil na silnici a přilehlé cestě. Jedinou novinkou by byla exhibiční jízda předního českého trialisty, která by proběhla v lesíku nad hřištěm.

Ve znamení kola ve Víscce

Velké betonové prostranství společenského areálu ve Víscce, tvořené budovami kina, kulturního domu, chovatelského domu a přehlého parku, přímo předurčuje k závodění. Denně se tu prohánějí desítky dětí na kolech, koloběžkách a tříkolkách.

Což tu udělat závody dětí? Vždyť to by mohl být náš příspěvek k československé sporiakidě a k oslavě MDDI. Nápad, zrozený v hlavě jednoho z členů Místního kulturního střediska Víšňou, byl na světě. Všichni byli pro, a tak byla akce zařazena do celoročního plánu činnosti MKS.

Přípravy začaly před měsícem. Jeden zajistil plakáty, druhý se staral o ceny (finančně vypomohly složky NF). Další sháněli nezbytné sportovní rekvizity.

Pak přišla ona, dětmi tak toužebně očekávaná, červenou neděle. Před druhou hodinou se malí závodníci se svými „automechaniky“ — rodiči — začali pomalu sjíždět. Oči plně očekávní — co pro nás vlastně ti velcí připravili? Nebude to nuda? Nebyla. Členové místního kulturního střediska se rozpomenuli na svá dětská léta her a připravili bohatý program pro všechny, kterých se trousilo stále víc a víc. Z reproduktorů je vltala hudba a hlas Jaroslava Kolačného, moderátora všech pořadů MKS. Po krátkém seznámení s trať a disciplínami, a několika tréninkovými „kolečky“ se začalo na ostro. Nejdříve se jel závod slalomový. Okruh, sestávající z objetí 40 židlí, činil nemalé potíže. Byl náročný především na techniku jízdy. Kupodivu vypořádali se s ním zdárně i ti nejmenší — předškolaáci.

Pro děcka neznámou, novou disciplínou, byla pomalá jízda. V určitém časovém limitu musela ujet co nejméně metrů, a přitom se udržet na kole, nedotknout se země. Ukázalo se, že tuto, svým způsobem akrobatickou, disciplínu nemají děti vltitou. Ve všech kategoriích bylo závodní pole brzy „vyčištěno“, po chvíli „balancovali“ jen tři čtyři závodníci.

Mohutného pouzbuzování se dočkali především ti nejmenší. Odpověděli různě: s ještě větším zaujetím šlápli do pedálů při rychlostním závodě. Někteří bojovnost přehnali, a tak chťe nechtě došlo k pádům. Ačkoli to bylo na betoně, k úrazům naštěstí nedošlo, zdravotnická služba nemusela zasahovat.

A už tu byl hlavní závod — jízda zručnosti na kole. Zlatý hřeb programu. Každý závodník musel překonat houpačku z fošny a klády, podjet nízkou branku, vejít se na úzkou lávku, trejít se míčkem do koše a naposledy pak absolvovat úsek jízdy s kelímekem plným vody. Tato překážka byla nejpoblárnější a celý závod ukázal, že k rychlosti je třeba i trochu obratnosti a hbitosti. Po vyhodnocení (a ohodnocení) těch nejlepších se role vyměnily. Závodili rodiče a děti jandily.

Nejednou, z ničeho nic, se začal ukrádat podvečer. Všichni odcházeli k večeru. Areál byl najednou zase prázdňý. Ale ne tak úplně. Ti malí tu nechali kus sebe, kus dětské hravosti a sportovního ducha.

František Tuhy

článek je dostupný i jako audioposlech přímo v aplikaci, nebo jako podcast na iTunes, nebo jako videozáznam na YouTube